

Ενάντια στον πόλεμο και τους ανταγωνισμούς, με την ειρήνη και τις κοινωνικές ανάγκες

Η παρατεταμένη ένταση στην Ουκρανία είναι ένα ακόμα μέτωπο που μας υπενθυμίζει ότι ζούμε σε μια εποχή που η απειλή ενός πολέμου δεν μπορεί να αποκλειστεί ως «τρέλα».

Σε ένα τοπίο ρευστότητας και αλλαγών στους διεθνείς συσχετισμούς δύναμης, οξύνεται ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις Μεγάλες Δυνάμεις (ΗΠΑ, Ρωσία, Ε.Ε., Κίνα κ.ά.) για την κατανομή «σφαιρών επιρροής». Η ανατολική Ευρώπη αποτελεί έδαφος ενός τέτοιου ανταγωνισμού, όπου ΗΠΑ, Ε.Ε. και Ρωσία ισορροπούν μεταξύ «μπλόφας» και διαπραγμάτευσης υπό την απειλή όπλων. Αρκετές φορές στην ιστορία, τέτοιοι ανταγωνισμοί, ξεκινώντας από το πεδίο της διπλωματίας και της οικονομίας, κατέληξαν σε στρατιωτικές συρράξεις.

Για αυτόν το λόγο, δεν υπάρχει κανένα περιθώριο επανάπαυσης στην «κοινή λογική» των διεθνών κυβερνήσεων, που μπορεί να λειτουργήσει αποτρεπτικά σε μια καταστροφική σύγκρουση. Σε αυτούς τους κύκλους, ο πειρασμός να «δοκιμάσουν» τον αντίπαλο και με χρήση (μικρότερης ή μεγαλύτερης) στρατιωτικής δύναμης είναι μεγαλύτερος γιατί δεν θα συμμετέχουν οι ίδιοι. Απλά θα δώσουν την εντολή από ένα ασφαλές και άνετο γραφείο, στο οποίο πολιτικοί και στρατιωτικοί σύμβουλοι θα ζυγίζουν με κυνισμό «κόστος και όφελος».

Το τίμημα θα πληρώσουν οι στρατιώτες που θα κληθούν να σκοτώσουν και να σκοτωθούν, οι άμαχοι που θα γίνουν «παράπλευρες απώλειες», η εργαζόμενη πλειοψηφία, που θα υποδέχεται τους ανθρώπους της σε φέρετρα, ενώ θα υπομένει την ένταση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης που φέρνει κάθε «πολεμική προσπάθεια».

Γι' αυτόν το λόγο είναι κρίσιμο να αναπτυχθεί ένα μαζικό αντιπολεμικό αίσθημα και κίνημα, από όσους κι όσες δεν έχουμε τίποτα να κερδίσουμε

από το «Μεγάλο Παιχνίδι» τους. Το διεθνές μέγεθος αυτού του «παιχνιδιού» δείχνει και το μέγεθος των δυνάμεων που χρειάζεται να κινητοποιηθούν: Η υπεράσπιση της ειρήνης είναι υπόθεση μαζικών κινημάτων στην Αμερική, τη Ρωσία, την Ουκρανία, αλλά και κάθε άλλη χώρα που εμπλέκεται άμεσα ή έμμεσα στο γαϊτανάκι των ανταγωνισμών.

Η Ελλάδα είναι ασφαλώς μια τέτοια χώρα. Έχει διαλέξει αποφασιστικά «στρατόπεδο», συμμετέχοντας εδώ και 70 χρόνια στο ΝΑΤΟ, την πολεμική συμμαχία που ευθύνεται για μαζικά εγκλήματα ανά τον πλανήτη και η ύπαρξη και διαρκής επέκταση της οποίας αποτελεί έναν από τους λόγους που απειλείται η ειρήνη.

Τα τελευταία χρόνια, διαδοχικές κυβερνήσεις, από το ΠΑΣΟΚ ως τη ΝΔ του Σαμαρά κι από τον ΣΥΡΙΖΑ ως τη ΝΔ του Μητσοτάκη **έχουν παροξύνει αυτή την επιλογή:** Άξονας με το ισραηλινό κράτος-απαρτχάιντ και τη δικτατορία της Αιγύπτου, πολεμικά σύμφωνα τον γαλλικό και τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, δημιουργία νέων στρατιωτικών βάσεων των ΗΠΑ, θηριώδεις δαπάνες για εξοπλιστικά προγράμματα.

Το ελληνικό κράτος «αγοράζει» υποστήριξη απέναντι στην Τουρκία και «πουλάει» διευκολύνσεις στους αντιδραστικούς συμμάχους του. Το πρόσφατο σόου του Μητσοτάκη στη Βουλή, όπου υπερασπίστηκε θερμά μία ακόμα υπερ-δαπάνη (αυτή για τις φρεγάτες) την ώρα που τα νοσοκομεία στενάζουν, όπως και τη μετατροπή της Αλεξανδρούπολης σε ορμητήριο του αμερικανικού στρατού, όλα πάντα στο όνομα του «εθνικού συμφέροντος», ήταν αποκαλυπτικό αυτής της πολιτικής που εντάσσει τη χώρα βαθιά μέσα στο πλέγμα των επικίνδυνων ανταγωνισμών –από το Αιγαίο ως τη Μαύρη Θάλασσα.

Απέναντι σε αυτή την πολιτική έχουμε να αγωνιστούμε, για την υπεράσπιση της ειρήνης και των αναγκών της κοινωνικής πλειοψηφίας.

-Ενάντια σε κάθε ξένη-ιμπεριαλιστική επέμβαση στην Ουκρανία

-Κλείσιμο των στρατιωτικών βάσεων και έξοδος της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ

-Δαπάνες για τις κοινωνικές ανάγκες, όχι για εξοπλισμούς

-Ακύρωση των πολεμικών συμφώνων με ΗΠΑ-Γαλλία,

-Να σπάσουμε τον αντιδραστικό άξονα με Ισραήλ-Αίγυπτο